

HÔI THỨ NĂM MƯƠI CHÍN

TIỂU THÂU NHI PHÁT GIÁC ĐƯỜNG HẦM

Từ Văn nhớ lại lúc về nhà riêng ở Nam Triệu bị hạ bởi tay một lão già Nhị Hộ Tứ suýt nữa để hận ngàn thu bữa nay cố sự tái diễn mà chàng cũng tin là thật nên chàng tự hận mình vô cùng. Lòng chàng nghĩ vậy nhưng miệng không nói gì quay đầu chạy liền, Hoàng Minh gọi giật lại :

- Hiền đệ! Hiền đệ chớ nóng nảy để bàn kỹ đã.

Từ Văn lờ đi như không nghe tiếng chạy nhanh như chớp đến chỗ lúc nãy, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã tới trước tòa nhà lớn. Cánh cổng sơn đen vẫn đóng chặt như cũ trong nhà không một tiếng động và không một bóng người nhưng tâm tình Từ Văn lại khác lần trước. “Bình” Chàng phóng ra một chưởng đánh vào cánh cổng, phát chưởng này vang lên cả ngõ cùng nghe tiếng. Cánh cổng mở ra lão già lúc trước lộ khụ đi ra cất tiếng quát hỏi :

- Trong nhà chỉ có con côi mẹ góa nên người định vào ăn hiếp chăng?

Từ Văn băng mình tiến vào lão già vội co mình lại định đóng cổng nhưng không kịp nữa, tay trái lão bị Từ Văn nắm lấy. Lão già lúc trước cặp mắt tỏ vẻ lơ mờ nhưng bây giờ lộ ra rất tinh lanh. Lão già giật mạnh một cái nhưng không thoát được tay phải lão đánh mạnh một phát uy lực rất mãnh liệt chứ không phải hạng tầm thường. Từ Văn khê điếm một cái cánh tay mặt lão tự nhiên nhũn ra. Lão già sợ quá mặt xám đen lại Từ Văn hàn học hỏi :

- Con chó già này không muốn sống nữa ư?

Lão già ấp úng nói :

- Thiếu hiệp.. có điều gì..

Từ Văn lớn tiếng quát :

- Đừng nhiều lời nữa, biết điều thì dẫn ta đến gặp Phân đàn chúa của các người.

- Sao?... Phân đàn chúa nào lão hán không biết.

Từ Văn quát lên :

- Nếu lão còn nói một câu không biết nữa thì ta xé xác ra đó.

Lão già mặt đầy nét nhăn nheo co rúm lại trán toát những giọt mồ hôi lớn bằng hột đậu rơi xuống, Từ Văn nắm lấy lưng lão nhắc lên rồi rào bước đi vào trong. Trong cửa lớn là một tấm bình phong che kín nên người đứng ngoài cửa không nhìn rõ được tình hình ở phía trong.

Đi qua tấm bình phong thì đến một tòa đại viện rất rộng rãi, một con đường lát gạch rộng đến hơn trượng bóng cây um tùm thông vào nhà đại sảnh. Cách kiến trúc thật là hùng vĩ tuyệt không bị tróc sơn và giảm sắc, vách vẽ rồng phượng coi rất ngoạn mục ngoài hiên có nhiều cột lớn. Trong là một tòa nhà nguy nga đủ tỏ chủ nhân căn nhà này phải là một nhân vật phi thường. Chỉ trong nháy mắt chàng đã theo hàng hiên đi vào đại sảnh trong phòng khách bày toàn đồ cổ mà không xa hoa, cảnh tượng này thật không có vẻ gì là nơi lập Phân đàn của một bang hội trên chốn giang hồ.

Nhưng trong lòng Từ Văn đã có thành kiến những cảnh tượng bên ngoài không lay chuyển được lòng chàng. Bốn bề phẳng lặng như tờ tiếng động chẳng có bóng người cũng không, bầu không khí vô cùng bí mật. Từ Văn bước lên thêm đặt lão già xuống đất rồi quát hỏi :

- Dẫn ta vào gặp Phân đàn chúa của các người.

Lão già lộ vẻ sợ hãi ấp úng đáp :

- Thiếu hiệp!... Thiếu hiệp nhận lầm rồi nơi đây là nhà của người dân yên phận thủ thường.

Từ Văn sát khí đằng đằng, chàng nhớ tới vụ một đời nữ quái kiệt Tam Chi mô mô bị đánh chết trong lỗ điểm còn người hồng nhan tri kỷ Thiên Đài Ma Cơ bị cướp đi, cùng những vụ mầu thân mình không rõ lạc lõng nơi đâu, cảnh thảm thiết ở Tường phủ thành Khai Phong bao hiệu lửa giận cháy lên bùng bùng, chàng cất tiếng run run nói :

- Con cáo già kia! Địa Ngục thư sinh này không phải là người lương thiện đâu nhé!

Chàng đập xuống tay trái lão một tiếng rú thê thảm vang lên, cánh tay lão đã bị gãy xương lão đau quá lăn lộn trên mặt đất nói không thành câu :

- Tiểu cẩu!... Tiểu cẩu mi giết lão phu thì giết đi.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Ta không giết ngươi nhưng ngươi còn giả ngây giả dại là ta xé cánh tay mặt ngươi đó.

Một trận mưa rào từ trên nóc nhà đổ xuống bốc lên một làn khói trắng, đó là một thứ nước độc ghê gớm lão già lại rú lên thê thảm dựa mấy cái rồi nằm yên. Chỉ trong nháy mắt xác lão bắt đầu hư nát chảy ra một thứ nước rất hôi thối, quần áo của Từ Văn cũng bị xuyên thủng đến trăm ngàn lỗ.

Trận mưa độc qua rồi nhất thiết trở lại yên tĩnh. Từ Văn giận như người điên mà không tìm ra được đối tượng để phát tiết. Chàng ngẫm nghĩ một lúc bỗng lui ra ngoài hiên vận động công lực đến độ chót phóng chưởng đánh vào một cây cột hiên. “Sầm” một tiếng rùng rợn, cây cột lay động làm rung chuyển cả xà nhà đất cát cùng những mảnh ngói vỡ tan tành trút xuống như mưa rào. Cứ tình hình này thì chàng đánh ba chưởng là cả một tòa nhà đồ sộ sẽ phải đổ sụp. Giữa lúc ấy một thanh âm chói tai trong nhà sảnh đường vang lên :

- Địa Ngục thư sinh, ngươi là một đứa điên rồi.

Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Ngươi có giỏi thì ra đây.

Một bóng người lù lù xuất hiện, rõ ràng là Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn, mặt hắc trắng bột mà hung dữ vô cùng. Tiếp theo vô số bóng người từ bốn mặt đổ ra vây Từ Văn vào giữa, mỗi người trên đều cầm ám khí hoặc binh khí. Lúc này da thịt lão già cùng quần áo đều bị tiêu hóa hết chỉ còn lại một bó xương trắng hếu trong vũng máu, cảnh tượng thật khiến cho người ta phải ớn da gà.

Bên cạnh Giản Thanh Sơn lại xuất hiện thêm một bóng người nữa người này đứng tuổi có vẻ oai phong mình mặc áo gấm.

Một bầu không khí khủng khiếp bao phủ khung trường, hán tử mặc áo gấm bắt đầu cất tiếng hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! ý người muốn gì?

Từ Văn hững hờ nói :

- Các hạ báo danh đi.

- Bản tòa là Phân đàn chúa Khương Giác.

- Hay lắm! Xin các hạ giao Thiên Đài Ma Cơ ra đi và cho biết địa chỉ của quý Tổng đàn.

Khương Giác hỏi lại :

- Liệu người có làm được thế không?

Từ Văn đáp bằng giọng kiên quyết :

- Tại hạ phải làm cho bằng được.

Khương Giác cười gằn hỏi :

- Nếu không làm được thì sao?

- Nếu bản nhân không làm được thì các vị lấy máu mà rửa phân đàn.

Giản Thanh Sơn nổi lên tràng cười sằng sặc nói :

- Địa Ngục thư sinh! Bản đặc sứ phải phân thân người làm muôn đoạn mới hả giận.

Từ Văn hững hờ nói :

- Khảng Thi Trùng! Bữa nay người sẽ bị tan thân.

Giản Thanh Sơn biến sắc, hán không ngờ Từ Văn lại biết cả đến cái ngoại hiệu xấu xa ngày trước của hán và nói huých toẹt ra. Hán tức quá gầm lên :

- Thằng lỏi kia, bản đặc sứ phải ăn tươi nuốt sống mi mới vừa lòng.

Từ Văn khịt một cái rồi đáp :

- Người hãy chờ tới kiếp sau chứ kiếp này thì đừng hòng.

Giản Thanh Sơn hừ một tiếng rồi quát lên :

- Hãy coi đây.

Tiếng quát chưa dứt Giản Thanh Sơn đã cùng Khương Giác song song phóng chuồng đánh ra. Hai luồng chuồng phong xoáy lại thành một luồng gió lốc thế mạnh dường như lay non dốc biển, đồng thời tiếng gió rít lên chói tai rất nhiều âm khí và đao kiếm phóng tới Từ Văn như mưa. Coi thanh thế khủng khiếp và ước lượng từ chỗ phát xạ mà phán đoán thì nội lực những người tại trường không một ai vào hạng kém cỏi, trước tình trạng này dù là tay bản lĩnh thông thần gặp phải thì chẳng chết cũng bị thương.

Từ Văn lập tức quyết đoán chàng phóng ra chiêu “Hoàn Không Phi Thăng” người chàng vọt lên không nhanh như điện chớp mà cao tới bốn trượng, vô số ám khí cùng đao kiếm lướt qua dưới chân chàng, cả một quãng không cao tới bốn trượng tựa hồ có một đàn ruồi dày đặc bay qua không một kẻ hở.

Một phát chưởng trên không đánh xuống nhanh như tên bắn nhằm đánh vào Giản Thanh Sơn và Khương Giác hai lão vội nhảy qua hai bên né tránh Từ Văn từ từ hạ xuống đất. Cả hai bên đều đánh ra một chiêu quyết tử mãnh liệt như sấm sét. Từ Văn đánh bạo không nhìn đến Phân đàn chúa Khương Giác chàng phóng chiêu “Độc Thủ nhị thức” để chống lại phát chưởng của Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn ở mé hữu, tiếng rú thê thảm cùng tiếng rên nổi lên khiến cho toàn trường phải chấn động. Đầu óc Giản Thanh Sơn bị vỡ tan nát thân nằm lăn dưới đất, sau lưng Từ Văn phải chịu phát chưởng của Khương Giác người chàng bị đẩy về phía trước năm sáu thước và miệng chàng ộc ra hai miếng máu tươi. Khương Giác nhận thấy Giản Thanh Sơn mới bị trúng một chiêu đã bị thảm tử thì hồn vía lên mây quên cả phóng chưởng thêm phát nữa. Từ Văn đột nhiên quay đầu nhìn lại mắt chàng lóe ra những tia sáng xanh lè khiến ai nhìn thấy cũng khiếp đảm. Bọn đệ tử bao vây bốn mặt thấy cảnh tượng trong trận cực kỳ ghê rợn tên nào cũng khiếp sợ mặt cắt không còn hột máu. Từ Văn băng mình đi một cái động thủ nhanh như chớp nắm lấy Khương Giác, toàn trường bật lên tiếng la hoảng nhưng chẳng một ai dám xông vào động thủ. Từ Văn vận động kinh lực năm ngón tay chàng bấm sâu vào huyệt Kiên Tĩnh của Khương Giác máu tươi theo kẽ ngón tay chàng rơm rơm nhỏ xuống. Khương Giác mặt xám như tro tàn không vận kinh lực được nữa. Từ Văn lại hỏi :

- Phân đàn chúa! Bây giờ các hạ mở miệng được chứ?

Khương Giác làm đến Phân đàn chúa nên tuy hấn sợ hãi muốn chết nhưng vẫn phải giữ vẻ mặt tôn nghiêm hấn nghiêng răng nói :

- Tại hạ không thể trình bày được!

Từ Văn giận như người điên trông chẳng khác gì vị hung thần chàng nói ra những tiếng the thé lọt qua kẽ răng :

- Gã họ Khương kia! Ta phải xé xác mi ra mới xong.

Giọng nói đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run, bọn đệ tử phân đàn có mặt tại trường cũng run bần bật lại lâm vào cảnh rần không đầu chẳng biết lối nào mà hành động đành đứng ỳ ra đấy. Từ Văn muốn hạ sát Khương Giác lúc này thật dễ như trở bàn tay nhưng mục đích của chàng không phải là giết người mà là cứu người. Đối phương thà chết chứ không chịu cung xưng khiến cho lòng chàng xao xuyến vô cùng, đột nhiên Phân đàn chúa Khương Giác bỗng giơ tay trái lên bỏ vào miệng một cái sắc mặt hấn lập tức biến đổi Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi lạnh lùng hỏi :

- Các hạ định uống thuốc độc tự tử ư? Nhưng nên nhớ rằng dưới bàn tay bản nhân thì không được đâu.

Thực tình Khương Giác lâm vào tình trạng muốn chết cũng không xong, Từ Văn bóp mạnh một cái Khương Giác rên lên một tiếng buồn thảm huyệt Kiên Tĩnh của hấn lại chảy máu tươi ra khiến hấn đau điếng người, mồ hôi nhỏ xuống tong tong gân xanh nổi lên da mặt co rúm lại trông không còn ra hình thù gì nữa. Từ Văn cất tiếng run run hỏi :

- Các hạ đừng hy vọng có sự lạ xuất hiện trừ phi các hạ chịu cung xưng ngoài ra không còn đường nào khác nữa.

Khương Giác nhin đầu nói bằng giọng kiên quyết :

- Địa Ngục thư sinh! Bản tòa quyết không chịu khuất phục.

- Vậy các hạ phải chờ xem.

Giữa lúc ấy một bóng người rẽ đám đông đi ra dưới nách cấp một người chỉ còn thoi thóp thở, người mới đến chính là một tên Ngũ Phương sứ giả đã lọt lưới ở ngoài gò đất. Người mà hắn cấp dưới nách rõ ràng là Thiên Điện khách Hoàng Minh. Tại sao Hoàng Minh lại lọt vào tay đối phương thật là một điều mà chàng không sao nghĩ ra được. Ngũ Phương sứ giả cất giọng nham hiểm nói :

- Địa Ngục thư sinh! Người có biết gã này là ai không?

Từ Văn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra chàng quát lên :

- Muốn tốt thì tha y ngay.

Ngũ Phương sứ giả hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Người tưởng dễ thế ư?

- Người muốn chết chẳng?

Ngũ Phương sứ giả hững hờ nói :

- Người chết trước chính là gã này.

Hắn nói rồi đưa tay ra nắm lấy đầu Hoàng Minh nói tiếp :

- Muốn bóp nát đầu óc gã không phải là chuyện khó.

Từ Văn nghiêng rằng ken két cơ hồ bể cả quai hàm, chàng muốn giết tên sứ giả kia thật dễ như chơi nhưng sợ Hoàng Minh cũng bị uống mạng.

Chàng lại quát :

- Bản nhân nhắc lại lần nữa: Tha y ra!

Ngũ Phương sứ giả đáp :

- Không được đâu.

Từ Văn gầm lên :

- Nếu thế thì toàn trường và cả người nữa sẽ bị đổ máu hết để đền mạng.

Ngũ Phương sứ giả thách thức :

- Người cứ thử đi coi.

Từ Văn đổi giọng hỏi :

- Mục đích người muốn gì?

- Giả dịnh lắm, người tha Khương phân đàn chúa rồi đem gã này đi còn món nợ ở đây thì để ngày sau sẽ tính toán.

- Không được đâu.

- Nếu người muốn hy sinh gã này thì chúng ta chiến đấu đi.

Từ Văn phát giận như phát điên chàng tính toán :

- Một bên là mẫu thân cùng người yêu một bên là bạn hữu bên nào khinh bên trọng? Liệu ta có thể nhẫn tâm hy sinh Hoàng Minh được không? Không thể được, mẫu thân và người yêu nếu còn sống ta vẫn còn cơ hội khác cứu thoát, bằng những người đó đã gặp điều bất hạnh thì chẳng thể làm gì được bây giờ Hoàng Minh chết hay sống ở trong ý nghĩ của ta.

Từ Văn tỏ vẻ ngần ngừ, dĩ nhiên Ngũ Phương sứ giả đã nhìn rõ hấn sợ Từ Văn mà phát cáu thì bữa nay toàn trường không một mống nào thoát nạn hấn cố ý giơ đầu Hoàng Minh lên và hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Người đã quyết định chưa?

Từ Văn dậm chân nghiêng răng đáp :

- Thôi ta cũng đành nhượng bộ các người một phen.

Ngũ Phương sứ giả liền vẫy tay hô lớn :

- Rút lui!

Bọn đệ tử nghe hấn ra lệnh như vừa thoát khỏi quỷ môn quan liền tới tấp ôm đầu mà chạy, chỉ trong khoảnh khắc bọn chúng đã chạy hết sạch, Từ Văn tan nát ruột gan mà không làm thế nào được. Bọn đệ tử rút lui hết rồi Ngũ Phương sứ giả mới quay lại bảo Từ Văn :

- Địa Ngục thư sinh! Người buông tay ra đi.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Người hãy tha y trước.

- Bần lãnh như người ta e rằng rồi người chối cãi thì sao?

- Ta không thể tin người được.

Ngũ Phương sứ giả nói :

- Người có gì làm bảo chúng không?

- Nguyên một cái tên Địa Ngục thư sinh là đã đủ không làm chuyện đê hèn rồi.

Ngũ Phương sứ giả nghĩ một lúc rồi buông Hoàng Minh xuống đoạn hấn lùi ra xa ba trượng hiển nhiên hấn chỉ sợ Từ Văn ra tay đột ngột. Hoàng Minh đặt xuống đất rồi miệng bật lên những tiếng rên nho nhỏ, xem chừng gã không những bị điểm huyết mà còn bị thương rất nặng.

Từ Văn hần học bảo Khương Giác :

- Bữa nay ta hãy tiện nghi cho người.

Chàng nói xong rồi buông tay ra liền nhảy xổ về phía Hoàng Minh, quả nhiên hấn bị phong tỏa huyết đạo Từ Văn vội giải khai cho gã, Hoàng Minh khẽ thở dài một tiếng rồi đứng dậy nét mặt ra chiều bền lễn nói :

- Hiền đệ ơi! Tiểu huynh làm lỡ đại sự của hiền đệ mất rồi...

Từ Văn nhăn nhó cười nói :

- Đại ca được bình yên là may chúng ta còn nhiều cơ hội khác.

Chàng quay lại ngó Khương Giác và tên sứ giả kia thì chúng đã mất hút từ lúc nào rồi, cả tòa viện bao phủ một bầu không khí tĩnh mịch.

Từ Văn hỏi :

- Đại ca, tại sao...

Hoàng Minh ngắt lời :

- Nói ra thực hổ thẹn vì tiểu huynh quá sơ tâm, lúc hiền đệ quay lại kiểm tiểu huynh thành ra mình bị lộ hình tích, giả tử tiểu huynh thay đổi vị trí thì không đến nỗi gì, tại mình sơ ý đề phòng nên đối phương đến bắt được. Đương nhiên vấn đề là ở công lực mình kém may đối phương vẫn có lòng uý kỵ không dám hạ thủ.

- Đó là bọn chúng chưa tới số.

- Tình trạng ở đây thế nào?

- Đối phương thà chết chứ không chịu tiết lộ thành ra chưa tìm được manh mối gì.

- Bây giờ làm thế nào?

- Chúng ta thử lục soát xem.

- Bắt đầu hành động chưa?

- Đại ca hãy uống thứ này đã đề phòng xảy chuyện gì chẳng.

Chàng nói xong lấy cho Hoàng Minh một viên thuốc và tiếp :

- Chỉ trong vòng nửa giờ là có thể giữ cho các thứ thuốc độc không ngấm vào mình được.

Hoàng Minh đón lấy thuốc uống, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi song song đi tới nhà đại sảnh. Vừa lên đến thềm Hoàng Minh bỗng lùi lại miệng bật tiếng la hoảng vì trên hành lang gã thấy một bộ xương trắng hếu ngoài ra còn một nửa bộ phận da thịt chưa tan hết, máu chảy theo kẻ đá lan ra bốn mặt hãy còn từng vũng. Từ Văn tuy là hạng cao thủ về độc đạo nhưng chàng cũng cảm thấy ớn lạnh xương sống. Nguyên lão già bị chất độc tiêu hóa hết rồi còn máu chảy lênh láng đó là máu của Dự Nam sứ giả Giản Thanh Sơn đã bị Từ Văn giết. Cả Giản Thanh Sơn cũng bị chất độc đang làm cho tiêu hóa chất độc này có thể nghĩ ra cũng biết. Giả tử Từ Văn không luyện thành huyền công của bản môn để chất độc không thấm vào người thì bây giờ chàng cũng chỉ còn là đồng xương trắng. Từ Văn trở vào xác chết mới tan một nửa nói :

- Đại ca, đây là Khổng Thi Trùng Giản Thanh Sơn minh chủ phe hắc đạo ở ngoài quan ải.

Hoàng Minh run lên nói :

- Lưới trời lồng lộng, thằng cha này tội ác ngập đầu chất cao như núi nên gặp quả báo này.

Hai người vào nhà khách kiểm cả mà chẳng thấy gì rồi theo cửa ngách chuyển vào hậu thất. Hai người tiếp tục tìm kiếm cả ba tầng viện lạc phòng ốc mà chẳng thấy một bóng người nào. Có phòng dường như lâu nay không người ở và một số phòng có người ở nhưng họ đi đâu mất cả rồi. Từ Văn trong lòng vừa buồn rầu vừa ân hận chẳng bút nào tả xiết nhưng chàng e Hoàng Minh nghĩ ngợi vì y mà buông tha địch

nhân tất y hối hận trong lòng nên chàng không lộ vẻ chi hết. Hoàng Minh là cao đồ của Diêu Thủ thư sinh về tài xuyên nhà vào cửa dò thám tình hình thì bản lãnh gã là tay ghê gớm không kém chó săn tìm dã thú. Chẳng chỗ nào khả nghi mà gã không để mắt đến, nào sờ nào vỗ, nào đập nào phá. Sau cùng gã xúc động bật lên tiếng kêu vui mừng :

- Đây rồi!

Lúc này hai người đã đi vào đến góc hiên chỗ hai chái viện liên tiếp nhau Hoàng Minh lắc tấm bình phong lớn che cửa mấy cái. Tấm bình phong này để ngoài hiên chắn cửa như thường coi bề ngoài chẳng có điều chi khác lạ. Từ Văn nghi hoặc nói :

- Đại ca đã phát giác ra điều chi vậy?

- Cửa vào đường hầm.

- Ở cái bình phong này ư?

- Có lẽ đúng. Hiên đệ có phát giác ra những vết chân hỗn loạn trên thềm gạch không? Vết chân nào cũng đến chỗ bình phong này là hết.

Miệng gã nói tay gã không ngớt sờ vào tấm bình phong, lúc ngón tay gã chuyển đến chỗ đầu con chim ở phía trên thì bật lên tiếng lách cách. Từ Văn phẫn khởi tinh thần chàng đảo mắt thấy bên vách bên phải hé mở ra một khuôn cửa liền nhảy xổ đến coi thì thấy trong cửa có những bậc đá xếp thành hàng dài đi xuống bước chừng mấy chục bậc thì đến khu đất bằng phẳng có thể hai người sóng vai mà đi. Nhưng từ đó trở vào tối đen như mực tuy nỗ lực của chàng khác người thường nhưng cũng chỉ nhìn được tới đó là cùng. Hoàng Minh tiến gần lại nói :

- Dưới này nếu không có nhà hầm thì đó là một con đường ngầm để thông ra ngoài.

Từ Văn bước xuống nói :

- Chúng ta thử vào xem.

- Nhưng phải đề phòng chúng đặt cạm bẫy.

Gã nói xong xách một cái cấm đòn bỏ vào đường hầm, chiếc cấm đòn lăn long lóc qua những bậc đá xuống dưới đáy chẳng thấy động tịnh chi hết. Hoàng Minh nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta có thể an tâm tiến vào đường ngầm này là chủ nhà kiến tạo nên. Nó đã không do tay võ lâm xây dựng thì dĩ nhiên không có bày đặt cơ quan Ngũ Phương giáo mới mở môn phái chưa lâu nên lợi dụng chỗ này tạm thời làm Phân đàn chưa xếp đặt kịp.

- Đại ca giải thích rất hợp lý chúng ta tiến vào coi.

Từ Văn đi trước tiến vào đường hầm Hoàng Minh theo sau, đi đến hết bậc đá thì xuống tới đường hầm bằng phẳng. Bên trong tối mờ mờ bàn tay không trông rõ ngón mực lực ai ghê gớm tới đâu cũng chỉ trông vào chút ánh sáng thiên nhiên như ở trong rừng rậm hay ở trong ám thất.

Giữa lúc đêm tối mà vào địa đạo sâu chừng năm trượng rồi thì phía trước chỉ trông thấy vài trượng còn ngoài ra không thấy gì hết. Hoàng Minh lấy đá lửa bên

mình ra quẹt lên đốt đuốc vung một cái lập tức phía trước mắt sáng rực Từ Văn mừng quá nói :

- Bèn mình đại ca bao giờ cũng có nhiều bảo bối.

Hoàng Minh bèn lên nói :

- Hiền đệ khéo nói giỡn, đã là tiểu thâu nhi tên cắp vật thì bao giờ dám rời bỏ cái này chúng ta đi thôi.

Lúc này giả tử đổi vị trí cho Từ Văn đi trước Hoàng Minh đi sau thì chẳng khác gì hai con dơi bay trong đường hầm. Đường địa đạo tựa hồ dài vô cùng tận chạy đến một khúc mà chưa hết, nhưng đường quanh co phần nhiều thẳng tiến về phía trước.

- Xem chừng đây cũng là một đường bí mật, theo phương hướng và tốc độ mà bàn thì chúng ta ra khỏi thành lệ lắm.

Từ Văn sững sốt hỏi :

- Ra khỏi thành ư?

- Đúng thế! Chỗ này dường như là một khu hoang vắng ở cửa Đông hay Đông Bắc ngoài thành.

- Nếu vậy thì đối phương đã đi xa lắm mất rồi ư?

- Có thể như vậy.

Gã vừa nói dứt lời thì đột nhiên phía trước con đường chia làm ba ngã, hai người ngạc nhiên dừng lại tự hỏi :

- Nẻo nào mới là lối chính?

Hoàng Minh đã thay cây đuốc mới để soi xét những vết chân dưới đất thì thấy đường chính giữa mới là lối đi đúng, còn hai nẻo hai bên tuy cũng có vết chân nhưng tựa hồ chỉ có một hai người để lại chứ không rối loạn. Gã nói :

- Hiền đệ! Chúng ta theo nẻo giữa mà đi.

- Khoan đã! Đại ca thử coi về mé tả.

- ô! Có điều khác lạ?

Gã nhìn lên vách mé tả thấy treo một tấm biển gỗ có viết sáu chữ rất lớn khiến người coi thấy phải kinh tâm động phách.

o0o